

UJSAG 1937 V. 22

624^v

Séta a kivilágított Lánchid körül

'Az ember megy a Margithidon Buda felé a májusi kánikulában egy kis tavaszi levegőt keresni. Este van, a villanylámpák kettősrendje szabályosan sorakozik a Duna két partján és a szem önkéntelenül is a budai panoráma jólistmért, de sohasem megszokott képét keresi. A tekintet megelegetten pihen a Halászbástya tejüvegszerűen áttetsző tündéerkastélyán, a Gellérthegy fénylő Citadella-koronáján, a Vár és a parlament kupoláján.

A parlament táján fényesebb a Duna tükre, mint máshol. A sétálónak ez juttatja eszébe ime: a kivilágított Lánchid! Meggyorsulnak a lépések; a Margithidnak ezen a részén mindenki siet, csak ott sétálnak lassan az emberek, ahonnan a Lánchidat teljes egészében lehet látni. Először egy villogó csik látszik, azután az egyik pillér, végül az egész hid előbujik az Országház mögöl. Sietésről most már szó sincs, mert az embernek földbe gyökeredzik a lába. Álmokban szokott előfordulni, hogy szeretnének menni, de nem tudunk; ez is ilyen érzés. A kép is illik az álomhoz: ismerős tájék, csak a közepén van valami szokatlan, valami különös, valami olyan, amiről az ember felébredés után tudja, hogy csak álom volt az egész.

Álomszerű az egész. Fényes tündérhid, remekbe készült briliáns csat a Dunapart gyöngysorán; csak ilyen tulzó hasonlatok jutnak az ember eszébe. Villanykörték ezrei rajzolják ki a sötét háttérre a Lánchid nemes körvonalait, ezüstfehérre festve a Dunát. A folyam lassan hömpölyög a fényiv alatt, mintha sokáig meg akarná őrizni a csodálatos képet.

A Halászbástyán van a kivilágított Lánchidnak a legnagyobb nézőközönsége. Az autókarok ontják az idegeneket, akik hidnézőbe jöttek fel a Várba. „Wonderful“ „Divin“ „Herrlich“ — hallatszik az elragadtatás a legkülönbözőbb nyelveken. Kattognak a fényképezőgépek, ketyegnek a filmselvevők, de jó üzletet csinál az az ötletes árus is, aki a Lánchidat ábrázoló képeslevelezőlapjait kínálja. Husz fillér egy tükörfényes lap és az emberek veszik, mert hátha nem sikerült az a felvétel. Ilyen nincs sehol máshol, nem lehet tudni, hogy mennyit kell exponálni...

„Nem lehet tudni, hogy mennyit kell exponálni!“ — ez jelige a Lánchid pesti hidfője mellett a rakparton is. Amatőr-fényképészek állványai állnak hosszú sorban, a gépek tulajdonosai pedig azon vitatkoznak, hogy mennyi a helyes megvilágítási idő. Szak-kifejezések röpöködnék a levegőben:

— Én tizenégy Scheinerrel dolgozom, fényudvarmentes, hathármas nyilással, három perccet exponálok.

— Huszonnégy Scheiner, három és feles lencse: tiz másodperc a megvilágítási idő!

— Én tizenhét Scheineres filmet használok és másfél percig hagyom nyitva a zárat. Párizsban így fényképeztem a kivilágított Eiffeltornyot. Véletlenül itt van a kép...

— Ez egész más, mert itt vizreflex van!

Vitatkoznak, kiabálnak és közben husz percig nyitva selejtik a gép zárat. Pedig a kivilágított Lánchid igazán megérdemelne egy jó képet. Meg. Mert igazán gyönyörű. Még több: káprázatos!